

אמרת
יעלה
ויבוא?

נקודות של אור

דיבורים מאירים טזכיננו לטמוע כפי כ"ק מרן רבינו שליט"א בטייעור חומט רט"י פרטת חוקת תטפ"ב

מי ישתדך עם בחור שהתגבר פעם אחת, אך נכשל שבע פעמים? ❖

מהי הדרך הכי טובה להעניק מוטיבציה לתלמיד או לילד, האם מחמאות למכביר על הצלחותיו? כמובן שצריך להחמיא ולעודד הצלחות, אך על מה צריך להיות המיקוד? האם זה מה שיגרום לו להשתכנע ולהמשיך הלאה?

במבט ראשון, ברור שכן.

אך הרבי סיפר על 'שבע ברכות' שבו הזכיר אחד הנואמים את דברי הרבי ר' מאיר'ל פרימישלאנער, אודות דברי רש"י בתחילת הפרשה:

"לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל, מה המצווה הזאת? ומה טעם יש בה? לפיכך כתב בה 'חוקה', גזירה היא מלפני – ואין לך רשות להרהר אחריה!"

הסביר ר' מאיר'ל: היצר הרע, כשהוא רוצה להסית אותנו, הוא משתמש בשתי טקטיקות מלחמה:

לפני שאנו רוצים לקיים מצווה – הוא משתמש בנשק הייאוש: אתה?! אתה הולך לקיים מצווה? אתה אפס ושום דבר! זה בכלל לא מתאים לך! מי כמוך יודע באיזה מצב רוחני אתה נמצא, אז אל 'תשחד' את השם במצוות שלך, אל תשקר על עצמך ועל הקדוש ברוך הוא...

אם השם עזר, והצלחנו להתגבר על הרצון הטבעי להרפות – היצר שולף את הנשק החדיש: גאווה.

הוא לוחש לך באוזן: תקשיב, אתה פשוט גיבור ואיש מלחמה! אתה מוצלח! אתה קדוש! אין ניסיון שלא תוכל לעמוד בו. זה נראה כאילו אין לך יצר הרע! ממש כן! כחד מן קדמאי!

הסכנה באותם רגעים היא עצומה. אין דבר גרוע משכחת הסכנה הטבעית. זה מכניס לשאננות, ומרחיק מהשם.

בכך מסביר ר' מאיר'ל את דברי רש"י: השטן מגיע לפני המצווה ולוחש לך באוזן – 'מה המצווה הזאת?' בשביל מה לך, איפה אתה – ואיפה הקדושה?

לאחר שהצלחת להתגבר, הוא שולף את הטיעון הבא: "ומה טעם יש בה!" תראה כמה אתה מחובר לטעם המתוק והערב של עבודת השם!

על כך מזהיר הבורא: אל תשתכנע מטיעונוי, הכר את האויב! שתי המחשבות הללו מטרותן אחת – להסית ולהסיט אותך מהקשר איתי!

ומה תשיב ליצר הרע? 'גזירה היא' – מלפני! לפני המצווה תאמר לו: אכן, אני אפס ושום דבר, אבל הריבונו של עולם רוצה דווקא את המצווה שלי, של האפס הזה...

'ואין לך רשות להרהר' – אחריה! לאחר המצווה, אל לך להרהר בגאוה, אלא לזכור את חולשתך ואת הצורך שלך בסייעתא דשמיא...

זה ה'זוארט' של ר' מאיר'ל פרימישלאנער שאותו נואם הזכיר ב'שבע ברכות'.

מספר הרבי: קם יהודי נשוא פנים, ראש ישיבה, ושאל: לפי ה'זוארט' הזה, כיצד נעודד את הבחורים המתקשים? אם לא העידוד על ההצלחות הקטנות – מה יתפוס אותם? מה ימלא אותם מוטיבציה? הרבי השיב בסיפור:

בארצות הברית, בשעתו, היתה מצוקת שידוכים חריפה. היו כאלפיים וחמש מאות נערות שהמתינו בביתן עד בוש, לשידוך המתעכב.

המצוקה החריפה באה לאוזניהם של גדולי ראשי הישיבות, והללו החליטו לארגן כנס מיוחד לאבות של נערות אלה.

בכנס, הפליא אחד הנואמים, ראש ישיבה חשוב, אודות הצורך להתאמץ ולקחת דווקא חתנים 'בני תורה', הוא הכביר במילים על החשיבות של 'בית שהתורה היא חלק מהקירות' – וכן הלאה, על זו הדרך.

לפתע קם אחד האברכים שליבו היה עמוס בכאב אודות חמשת בנותיו המתבגרות, ושאל:

"יאמר לי כבודו. אני שומע כאן אודות החשיבות של להשתדך דווקא עם משפחות של 'בני תורה'.

"ובכן, אני ברוך השם אברך כולל, בן תורה אמיתי, ובקושי מתמודד עם סוף החודש, ואותי, כבודו לא חשב לקחת כמחותן – בעוד שאחי, שהוא דווקא עשיר גדול ואיש עסקים מצליח – כבודו דווקא כן בחר כמחותן. מדוע?"

בכך הסביר הרבי לאותו ראש ישיבה: כמה מילים טובות שתכביר על ההתגברויות הקטנות של אותו נער, הוא לא 'יקנה' את זה. בסתר ליבו הוא מרגיש שאלה מילים מהשפה ולחוף.

עובדה, שלא תסכים לקחת אותו כחתן בזכות אותן התגברויות קטנות...

מה כן?

מילים אמיתיות, הם מילים שנובעות ממך דווקא בזמנים של חושך, כשהבחור שבור לאחר נפילה כואבת או רגע של כישלון.

אם תבחר לעודד אותו, ולומר לו – תראה כמה השם אוהב אותך על אף הכול, גם שם ידך תנחני! אם תסביר לו שהשם בחר עבורו תפקיד מורכב בחיים, כזה שהוא לא סמך בו על אף אחד אחר שיבצע אותו בהצלחה, רק עליו!

אלה מילים שיחדרו אל ליבו, יקרבו אותו באמת לדרך החיים ויחברו אותו להשם.

אלה מילים של אמת!

*